

Arrest

**nr. 184 970 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 september 2015 België is binnengekomen, diende op 4 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 27 april 2016 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad die bij het arrest nr. 172 180 van 20 juli 2016 het beroep verwierp wegens intrekking van de bestreden beslissing. Op 17 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal wederom de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 17 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 04/09/2015

Overdracht CGVS: 29/01/2016

U werd op 17 maart 2016 van 8u55 tot 12u35 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, meester X, was bij het gehoor aanwezig vanaf 9u09.

A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U verklaarde een soennitische moslim te zijn en u bent afkomstig uit Basra. U woonde in de wijk al-Mishraq al-Jadeed en werkte bij de Irakese politie, waar u de rang van eerste luitenant had.

Sinds 19 maart 2013 werkte u aan de Syrisch-Iraakse grens, waar uw unit verantwoordelijk was voor het aanpakken van smokkelaars. Uw taak was het organiseren van de patrouilles binnen een zone van vijftientig kilometer in de grensstreek. U diende olie- en drugssmokkel aan te pakken. Omdat u uw taken goed uitvoerde, werd u een doelwit van de smokkelaars. Op 17 mei 2014 werd u slachtoffer van een bomaanslag op een route die u controleerde. U werd op 20 mei 2014 opgenomen in het al Faiha ziekenhuis in Basra, waar u twee keer geopereerd werd. Op 22 mei 2014 mocht u het ziekenhuis terug verlaten en kreeg u zes maanden ziekteverlof. Vervolgens werd u op 20 november 2014 gestationeerd in Kerbala. U voerde er geen specifieke taken uit, doordat het op dat moment te gevaarlijk was in de grensregio konden jullie het werk nog niet hervatten. Op 11 juli 2015 werd u overgeplaatst naar de grenspost bij de Jordaans-Iraakse grens, waar u opnieuw smokkel diende te bestrijden. U deed uw werk goed en de lokale stammen die smokkelden in uw zone, kregen het hard te verduren. Toen u op 3 augustus 2015 een vrije dag had, werd er om 2u 's nachts bij u aangeklopt. U ging opendoen, zag niemand, maar vond wel een dreigbrief. Die nacht werd 'D. is gevraagd' op uw woning geschreven. U verklaarde dat u bedreigd werd door de lokale stammen, wiens smokkelpraktijken u had verhinderd. U diende klacht in bij de politie over de dreigbrief en u bracht uw oversten op de hoogte. U merkte evenwel aan hun reactie dat zij niets voor u zouden doen. U wou uw situatie bespreken met een hooggeplaatste generaal, de persoon die verantwoordelijk was voor alle grensposten in Irak, maar u slaagde er niet in contact met hem te leggen. U vermoedde dat de hooggeplaatste personen corrupt waren en u begreep dat ze u niet zouden beschermen. U dook onder bij een oom aan moederszijde. Op 10 augustus 2015 verliet u Irak. U nam een vlucht naar Istanbul vanaf de luchthaven van Basra. Vervolgens reisde u door via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland, tot u op 2 september 2015 België bereikte. Op 4 september 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nadat u in België was aangekomen, vernam u dat u vervolgd wordt in Irak voor ongewettigde afwezigheid bij de politie.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 26 april 2008 te Basra, uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 13 januari 2009 te Basra, uw originele politiebadge, een kopie van de bewonerskaart en de voedselrantsoenkaart van uw vader, een aangifte van het verlies van uw paspoort, een medisch attest, vier kopieën van attesten in verband met een ziekenhuisopname en medisch verlof, een kopie van een dreigbrief, een onderzoeksbundel (proces-verbaal) in verband met de dreigbrief, meerdere kopieën van documenten in verband met uw loopbaan (overzicht loopbaan officier, een namenlijst, een document met bevelen, een administratief bevel over uw aanstelling, een dankbetuiging voor geleverde diensten, een rangsverhoging, een attest van uw opleidingstraject, een opdrachtbevestiging), twee originele diploma's, verschillende onderzoeksdocumenten in verband met de aanslag van 17 mei 2014 en foto's in uw werkomgeving. Op 27 mei 2016 legde u nog een bijkomend stuk neer, namelijk een kopie van een dankbetuiging voor uw medewerking aan de bestrijding van drugs van uw werkgever opgesteld op 14 juni 2013.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, omwille van de bedreiging die u kreeg door uw werk. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U slaagde er namelijk niet in uw profiel bij de Irakese grenspolitie aannemelijk te maken. U verklaarde dat u sinds 2013 actief was in het bestrijden van olie- en drugssmokkel en dat u verantwoordelijk was voor een unit van ongeveer twintig mensen. U verklaarde heel wat smokkelaars gearresteerd te hebben, drugs in beslag genomen te hebben en vrachtwagens met gesmokkelde olie in brand gestoken te hebben (CGVS gehoorverslag pg 5, 10 en 12).

U bleek echter niet op de hoogte te zijn van het soort drugs dat in de regio gesmokkeld werden. U verklaarde dat het een wit poeder was dat in witte zakken met plakband verpakt werd, maar meer kon u

niet vertellen (CGVS pg 13). U zei dat u niet wist over welk soort drugs het ging, dat u daar niet in werkte en dat u geen drugs gebruikte. U diende het in beslag te nemen en dan onmiddellijk door te geven aan de unit, waarna uw verantwoordelijkheid afgelopen was (CGVS pg 13). U wist evenmin te zeggen hoeveel gram of kilogram u doorgaans kon onderscheppen en herhaalde dat het 'gewoon een zakje was' (CGVS pg 13). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Van een lid van de grenspolitie dat als hoofdopdracht heeft om smokkel tegen te gaan, mag meer kennis van de gesmokkelde goederen verwacht worden. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat u geregeld zaken in beslag kon nemen, zonder te weten wat u precies in beslag nam en zonder een idee te hebben van de hoeveelheid die u in beslag nam. Naast dit opvallend gebrek aan kennis, dient ook opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk stelde dat het enkel ging om smokkel van drugs en olie, en dat er geen wapensmokkel was (CGVS pg 13 en 14). Bij de DVZ had u echter verklaard dat u drugs-, olie- en wapensmokkel bestreed (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). U kon geen verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid en zei dat u enkel over drugs en olie gesproken had (CGVS pg 14). U maakte overigens geen melding van problemen die u zou gehad hebben tijdens het interview bij de DVZ en u verklaarde dat het goed verlopen was (CGVS pg 2).

Aangezien u er niet in slaagde het door u voorgehouden profiel aannemelijk te maken, kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die u zou gekregen hebben, omwille van uw functie. U verklaarde namelijk dat u geïsoleerd werd door de lokale stammen die betrokken waren bij de smokkel. Doordat u uw werk goed deed, werden deze stammen gehinderd bij hun smokkelpraktijken (CGVS pg 10 en 11). U vermoedde dan ook dat deze lokale stammen achter de aanslag zaten die op u gepleegd werd op 17 mei 2014 en de dreigbrief die u kreeg op 3 augustus 2015 (CGVS pg 12 en pg 15). Aangezien zowel de aanslag als de dreigbrief rechtstreeks verband houden met en voortvloeien uit het door u voorgehouden profiel, dat ongeloofwaardig werd bevonden, kan er geen geloof gehecht worden aan deze gebeurtenissen.

De verschillende foto's die u voorlegde, waarop u in uniform te zien bent bij verschillende gelegenheden en op verschillende plaatsen, tonen aan dat u werkzaam was bij de Iraakse politie, wat door het CGVS op zich niet betwist wordt. Uit deze foto's kan echter niet opgemaakt worden dat u actief was bij het bestrijden van smokkelpraktijken. De foto's kunnen de gedane vaststellingen omtrent uw profiel dan ook niet opheffen. Op uw politiebadeget wordt ook niet vermeld bij welke afdeling en waar u tewerkgesteld was, noch wat uw opdracht was. Wat de overige bewijsstukken betreft, namelijk de documenten ter staving van uw carrière bij de politie, de dankbetuigingen voor geleverde diensten, de dreigbrief, de processen-verbaal, de beschrijving en onderzoeken in verband met de aanslag en de Iraakse medische attesten, dient opgemerkt te worden dat aan documenten slechts een bewijswaarde kan toegekend worden indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval was. Dit geldt des te meer voor Iraakse documenten, gelet op de wijdverspreide fraude en de erg geringe betrouwbaarheid van Iraakse bewijsstukken. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat zowat elk Iraaks document op frauduleuze wijze kan verkregen worden en dat er tal van vervalsingen in omloop zijn. Deze documenten volstaan dan ook niet om de bevindingen omtrent het door u voorgehouden profiel van officier bij de grenspolitie te ontkrachten. De foto's van de slogan 'D. wordt gezocht' die u voorlegde, kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. Om het even wie kan immers op uw vraag dergelijke slogan op een muur aangebracht hebben en er een foto van genomen hebben. Wat het schrijven van dokter B. betreft, dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat deze arts op basis van een consultatie met zekerheid uit uw littekens zou kunnen afleiden dat deze het gevolg zijn van iets dat exact op 17 mei 2014 plaatsvond. Het CGVS betwist op zich niet dat het mogelijk is dat u ooit gewond raakte en dat u nog littekens op uw lichaam hebt, te meer u actief was als politieagent. U hebt echter niet kunnen aantonen dat u gewond raakte door een aanslag die specifiek tegen u gericht was omdat u smokkelpraktijken bestreed. Het komt u als asielzoeker toe zicht te bieden op de werkelijke omstandigheden waarin u gewond geraakt bent.

Naast uw verklaringen over de problemen die u zou gekend hebben met lokale stammen, verklaarde u ook vervolgd te zullen worden in Irak, omdat u uw functie als politieagent op ongewettigde wijze verlaten hebt. U stelde dat u naar de gevangenis zal moeten en gemarteld zal worden, indien u terugkeert naar Irak (CGVS pg 18). U bleek echter niet goed op de hoogte te zijn van de straf die u zou kunnen krijgen. U beweerde dat bij onwettige afwezigheid bij de politie minimum acht jaar gevangenisstraf opgelegd wordt. U zei dat u het niet meer wist en dat de strafmaat afhankelijk is van de rang. U ging niet na wat de strafmaat voor u persoonlijk zou zijn gelet op uw officiersrang (CGVS pg 18). Een dergelijk gebrek aan interesse in uw problemen ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering dat u een lange gevangenisstraf zou te wachten staan bij een terugkeer naar Irak. Ter staving van uw onwettige afwezigheid legde u een schrijven voor waarin vermeld wordt dat u vanaf 17 september 2015 onwettig afwezig was. U toonde echter op geen enkele wijze aan dat de Iraakse autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Uit de beschikbare informatie

blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikte bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, op basis van uw ongewettigde afwezigheid, vastgesteld worden.

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie van de soennitische gemeenschap, waartoe u behoort, in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet. Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjitische milities die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen. U haalde niet aan dat u gevisieerd werd omwille van uw religieuze strekking, noch dat u ooit persoonlijk problemen kende in het kader van het sektarisch geweld. U legde enkel een link met uw behoren tot de soennitische gemeenschap toen u gevraagd werd hoe uw belagers wisten waar u woonde. U zei dat ze dit via mensen uit uw unit konden te weten komen en dat u een soenniet bent uit Basra waardoor ze u kunnen raken (CGVS, pg 17). Dit element is echter gelinkt aan uw vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden. Er moet na uw gehoor bij het CGVS dan ook worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, louter omwille van uw verklaring dat u een soennitische moslim bent.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf al-Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdeef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast

Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de bewonerskaart van uw vader en een kopie van de voedselrantsoenkaart, tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, gegevens die hier op zich niet betwist worden en doen niets af aan de vaststellingen over uw profiel en uw verklaringen. Het attest dat u uw paspoort zou verloren zijn, verandert evenmin iets aan de gedane vaststellingen en werd opgesteld louter op basis van uw verklaringen. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

In het opschrift van zijn verzoekschrift “*tot nietigverklaring*” vermeldt verzoeker dat het beroep is gericht tegen de “*uitsluiting*” van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verder stelt verzoeker dat de bestreden beslissing hem ook uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt op dat hij een hervormingsbevoegdheid heeft in voorliggend beroep overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en dat hij eerst zal onderzoeken of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen beslissing tot “*uitsluiting*” van een internationale beschermingsstatus, maar wel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geeft een toelichting met betrekking tot de vluchtelingenstatus.

Hij meent dat hij een spontane, precieze en coherente uitleg heeft gegeven, die als geloofwaardig kan worden beschouwd. Hij verwijst naar het arrest nr. 42 022 van de Raad van 20 april 2011 dat stelt dat een kort, precies en geloofwaardig asielrelaas kan volstaan om de feiten vast te stellen. Verzoeker beweert dat dit “*manifest het geval is ter zake*” en dat hij “*manifest heeft meegewerkt*” met het leveren van bewijs. Hij stelt dat de bewijslast die rust op kandidaat vluchtelingen redelijk dient te zijn en dat desgevallend het voordeel van de twijfel moet toegekend worden. Verzoeker gaat verder in op (1) verzoekers hoedanigheid als politieagent, (2) de verklaringen van verzoeker over de gesmokkelde drugs, (3) het ongeval van 17 mei 2014, (4) de actualiteit van de vrees van verzoeker en (5) de kwaliteit van de voorgelegde documenten.

Met betrekking tot verzoekers hoedanigheid als politieagent, licht hij toe als volgt:

“DAT in tegenstelling met de beslissing van 27.04.2016, geeft de aangevochten beslissing toe dat de verzoeker lid was van de Iraakse politie.

DAT de tegenpartij het feit betwijfelt dat hij een functie vervulde in de operaties van de Iraakse politie bij de Syrische grens.

AANGEZIEN de verzoeker gewerkt heeft voor de Iraakse politie sinds 2009.

DAT de verzoeker een politieman was met een lagere rang (2 sterren).

DAT de verzoeker belast was met het toezicht over een deel van de Syrische grens die zich uitstrekt over +/- 3 km in een eenheid samengesteld uit 22 mannen, andere eenheden waren belast met het toezicht en de controle over de grens tussen IRAK en SYRIE.

Dat de voornaamste functie van de verzoeker erin bestond om de smokkel te bestrijden van drugs en petroleum.

Dat de verzoeker geen enkele beslissingsmacht had, dat hij zich beperkte tot het uitvoeren van de bevelen van zijn hogere officieren, de verzoeker kon zijn rechtstreekse hogere officier noemen een genaamde A. die zelf afhing van het bureau te BAGDAD.

DAT tijdens zijn verhoor, de verzoeker uitgebreid kon terugkeren op de aard van zijn werk, zijn voornaamste taken, de oorsprong van zijn bevelen, het verloop van een typedag.

DAT de verzoeker eveneens kon benadrukken dat meetings plaats vonden elke dag en dat de bevelvoerende officier elke dag de plaatsen aanduidde die moesten worden gesurveilleerd.

DAT de verzoeker tot staving van zijn aanvraag vele documenten neerlegt evenals nieuwe stukken van 09.01.2014 « omschrijving van de opdracht en de werkplaats aan de Syrische grens » (stuk nr 2) ;

DAT de verzoeker eveneens beschikt over documenten met inlichtingen over de aard van het werk (stuk nr. 3)”.

Met betrekking tot de onwetendheid van verzoeker over de gesmokkelde drugs, licht verzoeker het volgende toe:

“DAT de tegenpartij verwijt aan de verzoeker om vage verklaringen afgelegd te hebben met betrekking tot de drugs die hij diende te ontdekken.

DAT de verzoeker de draagwijdte van de vraag niet begrepen heeft, dat hij zich er zuiver toe beperkt heeft om te bevestigen dat hij geen drugsgebruiker is en dit toont aan dat hij de vraag niet begreep

DAT de verzoeker kon benadrukken tijdens zijn verhoor dat de drugs in beslag werden genomen onder de vorm van blokken van minder dan 1 kg van witte of bruine kleur, of zakken poeder, over het algemeen verborgen in de portieren of de zetels van de gecontroleerde voertuigen.

DAT zijn rol zich beperkte tot het opsporen van de drugspakken en deze te overhandigen aan de hogere officier.

Dat het de kennis van dit aspect van het product was dat noodzakelijk was voor de verzoeker om zijn werk te kunnen uitvoeren.

Dat het ongezond is van de tegenpartij om aan een eenvoudige lagere politieman te verwijten om geen precieze kennis te hebben van de verschillende drugs of de verschillende fabricatiestadia van de drugs.

DAT de verzoeker kon preciseren dat de verschillende drugs in handen waren van twee clans : de Aljakaifa en de Alboaobed, deze clans hadden verwanten en connecties in het zuiden van IRAK, plaats van afkomst van de verzoeker.”

Verzoeker benadrukt vervolgens dat de bewijslast die rust op de schouders van de asielzoeker redelijk dient te zijn en verwijst hierbij naar “een arrest N.N. § 66” van het Europese Hof van Justitie. Hij stelt dat hij sinds het begin van de procedure geprobeerd heeft om bewijselementen aan te brengen van zijn goede trouw, en citeert hierbij het standpunt van UNHCR dat stelt dat het voordeel van de twijfel moet toegekend worden indien na de nodige inspanningen van de asielzoeker zijn beweringen niet kunnen bewezen worden. Hij werpt op dat hij wacht op nieuwe stukken die zijn vrees bewijzen en stelt dat de Commissaris-generaal zijn asielaanvraag niet met de nodige nauwkeurigheid heeft onderzocht.

Betreffende het ongeval dat plaatsvond op 17 mei 2014 werpt verzoeker op dat hij verschillende documenten en attesten heeft voorgelegd die de aanslag bevestigen, alsook een medisch getuigschrift dat zijn verwondingen vaststelt. Hij stelt dat de feiten geloofwaardig zijn en voegt nieuwe documenten toe bij het verzoekschrift die de feiten bevestigen zoals zij door hem werden uiteengezet (stukken 4-14). Verzoeker stelt dat deze documenten bewijs leveren van de feiten van 17 mei 2014, dat verzoeker in levensgevaar was en ernstige verwondingen heeft opgelopen. Hij stelt dat de Commissaris-generaal niet aantoonde dat er goede redenen bestaan om te geloven dat de vervolgingen die werden ondergaan door verzoeker zich niet meer zullen herhalen en voert aldus een schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aan.

Verzoeker verwijst vervolgens nog naar de moord op een van zijn collega's bij de grenspolitie (stukken 15-16) en zijn broer (stukken 17-18) om aan te tonen dat zijn vrees voor vervolging actueel

blijft. Verzoeker stelt ten slotte dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet overtreedt, aangezien de Commissaris-generaal de documenten, die door verzoeker in originele staat werden voorgelegd, verwierpt zonder de redenen uit te leggen waarom hij deze als vals beschouwt. Hij stelt dat de Commissaris-generaal niet, zonder enige geldige uitleg, de inspanningen van verzoeker om documenten af te leveren van tafel kan vegen.

- Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en geeft zijn standpunt met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Verzoeker citeert uit het reisadvies beschikbaar op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, dat onder meer stelt dat *“de veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers”*.

3.1.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift brengt verzoeker volgende documenten bij:

- kopie van een document van 9 januari 2014 (stuk 2)
- kopie van een document van 20 mei 2014 (stuk 3)
- een politierapport van 17 mei 2014 (stuk 4)
- een ziekenhuisattest van 20 mei 2014 (stuk 5.1)
- een ziekenhuisattest van 22 mei 2014 (stuk 5.2)
- een medisch rapport over zorgen verstrekt aan verzoeker op 20 en 22 mei 2014 (stuk 6)
- een ziekenhuisverslag van de letsels van verzoeker van 22 mei 2014 (stuk 7)
- vraag van de politie gericht aan het ziekenhuis over de gezondheidstoestand van verzoeker (stuk 8)
- rapport van het ziekenhuis van 16 november 2014 over de gezondheidstoestand van verzoeker (stuk 9)
- rapport van het ziekenhuis van 17 november 2014 over de gezondheidstoestand van verzoeker (stuk 10)
- medisch rapport van 22 december 2014 over de werkhervatting van de verzoeker (stuk 11)
- getuigenis van de heer J.F.H., chauffeur van de grensbewaking (stuk 12)
- getuigenis van de heer A.B.A. (stuk 13)
- getuigenis van de heer A.H.S., soldaat van de grenstroepen (stuk 14)
- overlijdensakte van officier B. (stuk 15)
- medisch verslag van officier B. (stuk 16)
- overlijdensakte van de broer van verzoeker (stuk 17)
- medisch verslag van de broer van verzoeker (stuk 18)

De Raad merkt op dat stukken 2, 4, 5.1, 5.2, 9 en 10 reeds werden voorgelegd en zich in het administratief dossier bevinden (Documenten voorgelegd door asielzoeker, stuk 12).

3.1.3. De Commissaris-generaal legt op 1 december 2016 een nota met opmerkingen neer met als bijlage het document *“UNHCR Positions on Returns to Iraq”* van 14 november 2016.

3.1.4. In een aanvullende nota van 1 maart 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak”* van Cedoca van 4 februari 2017 toe.

3.1.5. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met nieuwe stukken en vertalingen van de stukken die hij, volgens zijn verklaringen, reeds bij het verzoekschrift voegde:

- een kopie van een verklaring van een politieman (stuk 1), waarvan de Raad opmerkt dat dit stuk niet werd gevoegd bij het verzoekschrift
- een medisch rapport over zorgen verstrekt aan verzoeker op 20 en 22 mei 2014 (stuk 2; verzoekschrift, stuk 6)
- rapport van het ziekenhuis van 16 november 2014 over de gezondheidstoestand van verzoeker (stuk 3; verzoekschrift, stuk 10)
- een ziekenhuisattest van 22 mei 2014 (stuk 4; verzoekschrift, stuk 5.2)
- een politierapport van 26 mei 2014 (stuk 5; verzoekschrift, stuk 4)
- een verklaring van het ziekenhuis (stuk 6), waarvan de Raad opmerkt dat dit stuk niet werd gevoegd bij het verzoekschrift
- een attest van het ziekenhuis van 22 mei 2014 (stuk 7), waarvan de Raad opmerkt dat dit stuk niet werd gevoegd bij het verzoekschrift

- medisch attest dokter in België (stuk 8), waarvan de Raad opmerkt dat dit stuk niet werd gevoegd bij het verzoekschrift
- badge en getuigenis van de heer J.F.H. (stuk 9; verzoekschrift, stuk 12)
- badge en getuigenis van de heer A.H.S. (stuk 10; verzoekschrift, stuk 14)
- overlijdensakte broer van verzoeker en foto van broer en verzoeker (stuk 11; verzoekschrift, stuk 17)
- overlijdensakte officier B. en foto's van verzoeker en B. (stuk 12; verzoekschrift, stuk 15)
- medisch verslag officier B. (stuk 13; verzoekschrift, stuk 16)
- medisch attest broer van verzoeker (stuk 14; verzoekschrift, stuk 18)

De Raad merkt op dat de stukken 6, 7 en 8 reeds werden voorgelegd en zich in het administratief dossier bevinden (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12). Stukken 2, 3, 4, 5, 9, 10, 11, 12, 13 en 14 bevatten vertalingen van stukken die reeds bij het verzoekschrift werden gevoegd.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker betwist het motief in de bestreden beslissing aangaande zijn profiel bij de Iraakse grenspolitie door op te werpen dat het een politieman met een lagere rang niet verweten kan worden dat hij geen specifieke kennis heeft over de verschillende drugs of de fabricatiestadia ervan. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tijdens het gehoor bij de Commissaris-generaal kon benadrukken dat *“de drugs in beslag werd genomen onder de vorm van blokken van minder dan 1kg van witte of bruine kleur, of zakken poeder, over het algemeen verborgen in de portieren of de zetels van de gecontroleerde voertuigen”*. Deze verklaring vindt echter geen weerslag in het administratief dossier. Op de vraag welke drugs gesmokkeld werd, antwoordde verzoeker slechts *“ik weet het niet, het is wit”*, toen hem gevraagd werd hoe de drugs verpakt werd, antwoordde hij: *“een witte zak, deze witte zakken werden beplakt met een brede plakband”* en op de vraag hoeveel gram of kilogram drugs doorgaans onderschept werden kon verzoeker enkel zeggen dat gewoon om een zakje ging (CGVS Gehoorverslag, stuk 5, p. 13). Van een politieagent, zelfs één met een lagere rang, die enkele jaren als voornaamste functie de bestrijding van smokkel aan de Iraakse grens had kan een meer diepgaande kennis over de in beslag genomen smokkelwaar verwacht worden. Bovendien klemmt zijn verklaring met de vaststelling dat verzoeker van zowel bij aanvang van de asielprocedure als tijdens het CGVS-interview heeft aangegeven dat hij een officier was die hogere studies heeft gevolgd aan de militaire academie (DVZ-verklaring, stuk 14, p. 4-5; CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5). De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker nagenoeg onbekend zou zijn met dit elementaire aspect van de bestrijding van smokkel. Verzoekers verweer dat hij geen beslissingsmacht had, louter bevelen uitvoerde, en dat zijn rol zich beperkte tot het opsporen van drugs, staat haaks op zijn verklaring dat hij de leiding had over een paar mensen en klemmt met zijn hogere opleiding. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij de draagwijdte van de vraagstelling over de gesmokkelde drugs niet begrepen heeft. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat verzoeker tijdens het gehoor bij de Commissaris-generaal hier geen melding van heeft gemaakt (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 13 en 20). Bovendien werd nog een tegenstrijdigheid opgemerkt in de verklaringen van verzoeker omtrent zijn functie bij de Iraakse grenspolitie.

Verzoeker verklaarde bij aanvang van de asielprocedure namelijk dat lokale stammen betrokken waren bij de smokkel van olie, drugs en wapens (DVZ-verklaring, stuk 14, p. 1), maar stelde later tijdens het gehoor bij de Commissaris-generaal dat er geen wapensmokkel plaatsvond (CGVS-gehoorverslag, stuk

5, p. 14). Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat het profiel van verzoeker als agent bij de Iraakse grenspolitie niet aannemelijk is. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging, aangezien de feiten die aanleiding geven tot deze vrees, rechtstreeks voortvloeien uit zijn profiel als agent bij de Iraakse grenspolitie. Verzoeker verklaarde immers dat hij gevisieerd werd door lokale stammen omdat hij hun smokkelpraktijken verhinderde (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10-11) en dat het deze stammen waren die achter de aanslag op 17 mei 2014 (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12) en de dreigbrief tegen verzoeker van 3 augustus (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15) zaten. Waar verzoeker aanvoert dat zijn vrees voor vervolging actueel blijft aangezien zijn collega die werkzaam is bij de grenspolitie werd vermoord, stelt de Raad eveneens vast dat, bij gebrek aan geloofwaardig asielrelaas, hier geen geloof aan kan worden gehecht. Verzoeker slaagt er evenmin in om aannemelijk te maken dat de moord op zijn broer zou leiden tot een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Verzoeker legde verschillende documenten neer ter staving van zijn asielaanvraag. Verzoekers identiteitsdocumenten hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Wat de andere documenten aanwezig in het administratief dossier betreft, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde werd onzegd. De Raad merkt hierbij op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, geenszins moet worden aangetoond dat de voormelde documenten vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontszeggen. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. In dit opzicht oordeelde de Commissaris-generaal dan ook terecht dat:

“De verschillende foto's die u voorlegde, waarop u in uniform te zien bent bij verschillende gelegenheden en op verschillende plaatsen, tonen aan dat u werkzaam was bij de Irakese politie, wat door het CGVS op zich niet betwist wordt. Uit deze foto's kan echter niet opgemaakt worden dat u actief was bij het bestrijden van smokkelpraktijken. De foto's kunnen de gedane vaststellingen omtrent uw profiel dan ook niet opheffen. Op uw politiebadge wordt ook niet vermeld bij welke afdeling en waar u tewerkgesteld was, noch wat uw opdracht was. Wat de overige bewijsstukken betreft, namelijk de documenten ter staving van uw carrière bij de politie, de dankbetuigingen voor geleverde diensten, de dreigbrief, de processen-verbaal, de beschrijving en onderzoeken in verband met de aanslag en de Irakese medische attesten, dient opgemerkt te worden dat aan documenten slechts een bewijswaarde kan toegekend worden indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval was. Dit geldt des te meer voor Irakese documenten, gelet op de wijdverspreide fraude en de erg geringe betrouwbaarheid van Irakese bewijsstukken. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat zowat elk Irakees document op frauduleuze wijze kan verkregen worden en dat er tal van vervalsingen in omloop zijn. Deze documenten volstaan dan ook niet om de bevindingen omtrent het door u voorgehouden profiel van officier bij de grenspolitie te ontkrachten. De foto's van de slogan 'D. wordt gezocht' die u voorlegde, kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. Om het even wie kan immers op uw vraag dergelijke slogan op een muur aangebracht hebben en er een foto van genomen hebben. Wat het schrijven van dokter B. betreft, dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat deze arts op basis van een consultatie met zekerheid uit uw littekens zou kunnen afleiden dat deze het gevolg zijn van iets dat exact op 17 mei 2014 plaatsvond. Het CGVS betwist op zich niet dat het mogelijk is dat u ooit gewond raakte en dat u nog littekens op uw lichaam hebt, te meer u actief was als politieagent. U hebt echter niet kunnen aantonen dat u gewond raakte door een aanslag die specifiek tegen u gericht was omdat u smokkelpraktijken bestreed. Het komt u als asielzoeker toe zicht te bieden op de werkelijke omstandigheden waarin u gewond geraakt bent.”

De Raad wenst dienaangaande nog bijkomend op te merken dat bepaalde documenten tegenstrijdigheden bevatten met verzoekers verklaringen bij de Commissaris-generaal, hetgeen verder afbreuk doet aan de authenticiteit van de stukken. Zo stelt de Raad vast dat, in de politieverslagen opgemaakt naar aanleiding van het incident van 3 augustus 2015, verzoeker beweert dat hij de dreigbrief gevonden heeft om 8 uur 's morgens (Documenten voorgelegd door asielzoeker, stuk 12, nr. 18), terwijl verzoeker tijdens het gehoor bij de Commissaris-generaal verklaarde dat *“op 3 augustus 2015 had ik een vrije dag, ik was thuis, we praten hier over 2u 's nachts, er werd aangeklopt, ik deed de deur open, ik heb niemand gevonden, alleen een brief”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 11).

Een andere tegenstrijdigheid bestaat eruit dat, een document van uw regiment met betrekking tot de aanslag op 17 mei 2014, zes personen vermeld die zijn omgekomen als het gevolg van de aanslag (Documenten voorgelegd door asielzoeker, stuk 12, nr. 19), terwijl verzoeker tijdens het CGVS-interview

enkel melding maakt van vijf vrienden omgekomen tijdens de aanslag (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12).

Wat betreft de stukken die werden neergelegd in het verzoekschrift en de aanvullende nota, oordeelt de Raad dat deze documenten, gelet op de ondersteunende werking van documenten, de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet kunnen herstellen. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat de documenten kopieën of foto's betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. De Raad verwijst naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1), met name de "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de Commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergang vervolging of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Wat betreft verzoekers beweerde vrees voor vervolging omwille van zijn onwettige afwezigheid bij de Iraakse politie, merkt de Raad op dat verzoeker het motief hieromtrent in de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat:

"Naast uw verklaringen over de problemen die u zou gekend hebben met lokale stammen, verklaarde u ook vervolgd te zullen worden in Irak, omdat u uw functie als politieagent op ongewettigde wijze verlaten hebt. U stelde dat u naar de gevangenis zal moeten en gemarteld zal worden, indien u terugkeert naar Irak (CGVS pg 18). U bleek echter niet goed op de hoogte te zijn van de straf die u zou kunnen krijgen. U beweerde dat bij onwettige afwezigheid bij de politie minimum acht jaar gevangenisstraf opgelegd wordt. U zei dat u het niet meer wist en dat de strafmaat afhankelijk is van de rang. U ging niet na wat de strafmaat voor u persoonlijk zou zijn gelet op uw officiersrang (CGVS pg 18). Een dergelijk gebrek aan interesse in uw problemen ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering dat u een lange gevangenisstraf zou te wachten staan bij een terugkeer naar Irak. Ter staving van uw onwettige afwezigheid legde u een schrijven voor waarin vermeld wordt dat u vanaf 17 september 2015 onwettig afwezig was. U toonde echter op geen enkele wijze aan dat de Iraakse autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Iraakse autoriteiten. U reikte bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, op basis van uw ongewettigde afwezigheid, vastgesteld worden."

Deze motieven zijn pertinent, terecht, vinden steun in het administratief dossier en worden dan ook overgenomen door de Raad.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd in Basra. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat:

"Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie van de soennitische gemeenschap, waartoe u

behoort, in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet. Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjiiitische milities die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen. U haalde niet aan dat u gevisieerd werd omwille van uw religieuze strekking, noch dat u ooit persoonlijk problemen kende in het kader van het sektarisch geweld. U legde enkel een link met uw behoren tot de soennitische gemeenschap toen u gevraagd werd hoe uw belagers wisten waar u woonde. U zei dat ze dit via mensen uit uw unit konden te weten komen en dat u een soenniet bent uit Basra waardoor ze u kunnen raken (CGVS, pg 17). Dit element is echter gelinkt aan uw vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden. Er moet na uw gehoor bij het CGVS dan ook worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, louter omwille van uw verklaring dat u een soennitische moslim bent."

Deze motieven zijn pertinent, terecht en vinden steun in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de informatie zoals opgenomen in het dossier (Landeninformatie, stuk 13, nr. 4 en 5; Nota met opmerkingen, stuk 1, UNHCR's "Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016; Aanvullende nota Commissaris-generaal, COI Focus "Irak – Veiligheidssituatie in Zuid-Irak" van Cedoca van 4 februari 2017) blijkt bovendien duidelijk dat de situatie in Basra, de regio van herkomst van verzoeker in het zuiden van Irak, hoegenaamd niet kan worden beschouwd als een situatie waarin artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toepassing kan vinden.

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden

gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf al-Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil noodzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij

aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict."

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Waar verzoeker het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Irak reizen en niet slaat op Iraakse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP